

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2334/2015
10.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у спору по тужби тужилаца К.Д. и Б.Ј. из П.н.М., које заступа пуномоћник С.Ј., адвокат из П.н.М., против туженог Х. ДОО из В.П., кога заступа пуномоћник Ж.П., адвокат из В.П., одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 бр.71/15 од 23.04.2015. године, у седници већа одржаној 10.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог Х. ДОО из В.П., изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 бр.71/15 од 23.04.2015. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужилаца за накнаду трошкова одговора на ревизију туженог.

Образложење

Пресудом Основног суда у Петровцу на Млави П1 294/12 од 22.09.2014. године, усвојен је тужбени захтев тужилаца и поништена као незаконита решења туженог број И-479 и И бр.480 донета од стране туженог дана 04.07.2012. године, којима је тужиоцима отаказан уговор о раду. Ставом другим обавезан је тужени да тужиоцима исплати накнаду нето зараде и то за сваког тужиоца у месечним износима, и по датумима доспећа ближе наведеним у изреци, са обавезом туженог да за исти период изврши уплату припадајућих доприноса за ПИО. Ставом трећим одбијен је тужбени захтев тужилаца којим су тражили да их тужени распореди на одговарајуће радно места и тужбени захтев за исплату нето зараде са каматом и припадајућим доприносима за ПИО, а за период од јуна 2013.закључно са јануаром 2014. године, као неоснован. Ставом четвртим одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Апелациони суд у Крагујевцу пресудом Гж1 бр.71/15 од 23.04.2015. године, ставом првим одбија као неосновану жалбу туженог и потврђује пресуду Основног суда у Петровцу на Млави П1 бр.294/12 од 22.09.2014. године у ставу првом изреке и у делу става другог изреке којим је обавезан тужени да тужиоцима

исплати накнаду нето зараде за сваког тужиоца у месечним износима одређеним овим ставом изреке као и да за рачун тужилаца надлежном Фонду ПИО за исти период изврши уплату припадајућих доприноса за ПИО у износима одређеним овим ставом изреке. Ставом другим преиначује исту пресуду у делу става другог изреке у погледу досуђене законске затезне камате на износе нето накнаде зараде, по датумима доспећа ближе наведеним у изреци. Ставом трећим решава да одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу четвртном изреке пресуде Основног суда у Петровцу на Млави П1 бр.294/12 од 22.09.2014. године остане неизмењена.

Против другостепене пресуде, тужени изјављује благовремену и дозвољену ревизију. Ревизију изјављује због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

У одговору на ревизију туженог тужиоци споре ревизијске разлоге и предлажу да се иста одбије као неоснована. Трошкове су тражили за састав одговора на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану другостепену пресуду на начин прописан одредбом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) и нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Других битних повреда одредаба парничног поступка које би могле представљати основ за уважавање ревизије тужиоца нема, а тужени у ревизији понавља жалбене наводе који су били предмет правилне оцене другостепеног суда.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је дана 17.01.2011. године закључио уговор о закупу пословног простора у П.н.М. ради обављања делатности пољопривредне апотеке. Чланом 2 уговора, уговорено је да тужени као купац прима у радни однос тужиоце К.Д. и Б.Ј. за период трајања уговора о закупу. Даном 04.03.2011. године на основу одлуке о одобравању средстава по програму „Прва шанса 2011.године“ закључени су уговори број 210 и 211 између Националне службе за запошљавање и туженог чији је предмет обављање стручне праксе тужилаца код туженог у трајању од три месеца. Финансирање је обезбедила Национална служба за запошљавање. Тужиоци су са туженим даном 02.06.2011. године закључили уговор о раду број 441 и 442 за рад у апотеци туженог и то тужила К.Д. на пословима струковног инжењера економије за заштиту биља овлашћеног за рад у пољопривредној апотеци, а тужилац Б.Ј. на пословима административног радника. Уговорима је у члану 5. договорено да запослени заснива радни однос на неодређено време почев од 03.06.2011. године и да је трајање радног односа везано за трајање уговора о закупу пословног простора. Даном 09.06.2011. године на основу одлуке о одобравању средстава по наведеном програму закључени су уговори између Националне службе за запошљавање и туженог, чији је предмет био обављање приправничког стажа

тужилаца код туженог у трајању од 12 месеци уз право туженог као послодавца да од Националне службе за запошљавање рефундира средства исплаћена тужиоцима на име нето зараде и доприноса за обавезно социјално осигурање. Чланом 5. наведених уговора, послодавац се обавезао да по истеку приправничког стажа од 12 месеци задржи приправника у радном односу најмање још 12 месеци у истом занимању и степену образовања и достави Националној служби уговор о раду и пријаву за обавезно осигурање. Чланом 6 уговора тужени се обавезао да у случају престанка радног односа приправника по истеку приправничког стажа односно у накнадном периоду из члана 5. уговора, заснује радни однос са другим незапосленим лицем са евиденције Националне службе, старости до 30 година у истом занимању и степену образовања за преостало време трајања програма. Тужени је донео одлуку о престанку рада пољопривредне апотеке број ... у П.н.М. са 12.06.2012. године, а дана 13.06.2012. године понудио је тужиоцима закључење уговора о раду на одређено време за период од 03.06.2012. године до 02.06.2013. године, по основу уговора закључених са Националном службом за запошљавање, али у другом месту рада (пољопривредној апотеци у С.с.), као и решења У-366/1 и У-364/1 од 02.06.2012. године о распоређивању тужилаца на рад у пољопривредној апотеци број ... у С.с.. Решењима број 478 и 479 од 04.07.2012. године тужени је тужиоцима на основу одредбе члана 172. тачка 2. Закона о раду отаказао уговоре о раду који су закључени 02.06.2011. године (због повреде радне обавезе из члана 14. став 1. тачка 4. алинеја 6. уговора о раду у вези члана 57. став 1. тачка 1. Правилника о раду – неоправданог изостанка са посла). Наведеним решењима су претходила упозорења о постојању разлога за отказ уговора о раду. Тужиоци од 12.06.2012. године нису више долазили на рад код туженог. С.с. је удаљено од П.н.М. 56км и на тој релацији не постоји директна аутобуска линија.

С обзиром на тако утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев тужилаца за поништај оспорених решења и обавезали туженог да тужиоцима накнади штету у висини изгубљене зараде.

Ревидент изражава супротан правни став од израженог става нижестепених суда.

Ревизијски суд не прихвата у ревизији изнете правне ставове. Чланом 171. став 1. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05 ... 54/09) прописано је да послодавац може да запосленом понуди и измену уговорених услова рада ради премештаја у друго место рада код истог послодавца у складу са чланом 173. овог закона. Одредбом члана 173. став 1. тачка 2. истог закона прописано је да запослени може да буде премештен на друго место рада ако је удаљеност од места у коме запослени ради до места на које се премешта на рад мања од 50км, ако је организован редован превоз који омогућава благовремени долазак на рад и повратак са рада и ако је обезбеђена накнада трошкова превоза у висини цене превозне карте у јавном саобраћају.

У смислу члана 170. став 1. Закона о раду, уз понуду за закључење анекса уговора о раду послодавац је дужан да запосленом у писаном облику

достави разлоге из понуде, рок у коме запослени треба да се изјасни о понуди, правне последице које могу да настану одбијањем понуде. Одредбом члана 172. тачка 2. Закона о раду прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на рад запосленог и његово понашање и потребе послодавца и то: ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду.

И по оцени Врховног касационог суда правилан је закључак нижестепених судова да је тужиоцима незаконито отказан уговор о раду. Тужиоци су са туженим дана 02.06.2011. године закључили уговор о раду на неодређено време, а тужени је са Националном службом за запошљавање дана 09.06.2011. године закључио уговоре чији је предмет био обављање приправничког стажа тужилаца код туженог у трајању од 12 месеци. Ниједном одредбом уговора који је тужени закључио са Националном службом за запошљавање нису стављени ван снаге уговори о раду од 02.06.2011. године. Наведени уговори о раду, које је тужени закључио са тужиоцима су производили правно дејство све до момента њиховог отказивања од стране туженог решењима од 04.07.2012. године. Имајући у виду да се тужени из објекта у коме су тужиоци радили иселио 12.06.2012. године и престао са радом у том објекту, да тужиоцима није на законит начин понудио измену уговорених услова рада, то се недолазак на рад тужилаца у периоду од 03.06.2012. године не може приписати у кривицу тужиоцима. Наведено из разлога што је удаљеност од места у коме су тужиоци радили до места у коме су премештени већа од 50 км, а при томе не постоји организован редован превоз који омогућава благовремени долазак на рад и повратак са рада. Закључак нижестепених судова да се недолазак тужилаца на рад код оваквог стања може окарактерисати као последица незаконитог поступања туженог, а не као кривица тужилаца, због чега није било услова за примену отказног разлога из члана 179. тачка 2. Закона о раду прихвата и Врховни касациони суд.

Како су решења туженог од 04.07.2012. године којим су тужиоцима отказани уговори о раду незаконита, то је тужени у обавези да тужиоцима накнади штету у висини изгубљене зараде и уплати им доринесе за обавезно социјално осигурање у смислу члана 191. став 2. Закона о раду, у досуђеним износима, како то правилно закључују нижестепени судови.

Наводи ревидента о погрешној примени матријалног права не могу се прихватити као основани.

Како не постоје ревизијски разлози тако ни они на које ревизијски суд пази по службеној дужности, одлучено је као у ставу изреке под један применом члана 414. ЗПП.

Суд је одбио захтев тужилаца за накнаду трошкова одговора на ревизију туженог као неоснован. Имајући у виду да је ревизија туженог одбијена као неоснована, одговор на ревизију који је изјављен од стране тужилаца није био неопходан, па је у смислу члана 154. став 1. ЗПП предузимање такве радње било сувишно и непотребно.

То су разлози због којег је захтев тужилаца за накнаду ових трошкова одбијен као неоснован и одлучено као у изреци под два у смислу члана 165. став 1, а у вези члана 154. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**